

ФАТЕР NOSTER

№4 (45)
травень 2008

„Я ёсьць дарога, праўда
й жыцьцё”

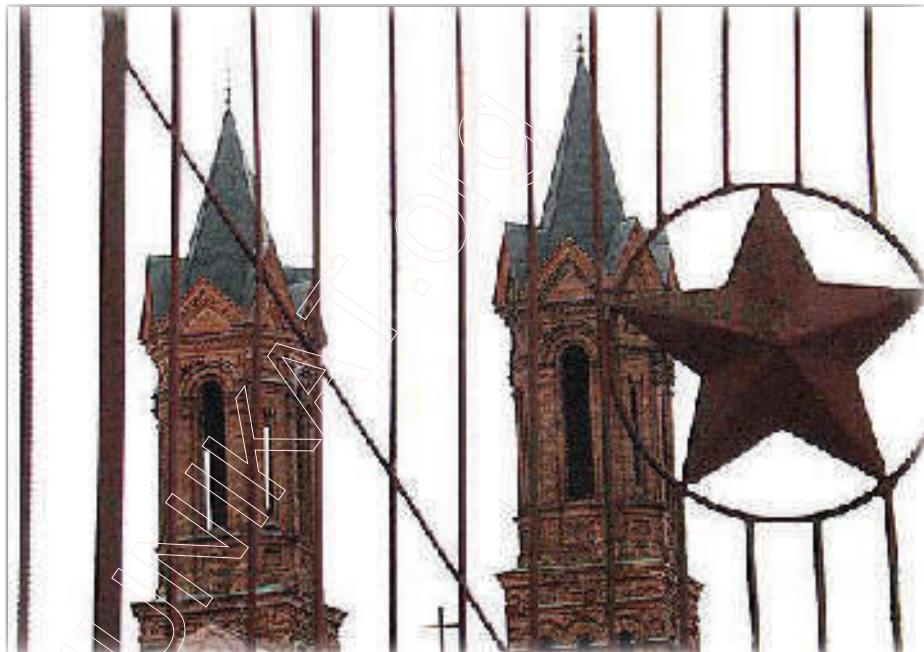
(Ін 14:6)

Выданье рымска-каталіцкай пафіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Цяжкая спадчына атэізму

“Навошта ты ходзіш у касьцёл?” – на такое пытаньне даводзілася адказваць хоць раз у жыцьці кожнаму верніку. Пытаяцца найчасцей тых, хто ніколі ня ўдзельнічае ў імши альбо бывае ў касьцёле толькі на сьвяты. У такія моманты некаторым з нас цяжка ўстрымацца ад того, каб у адказ не пачаць апраўдаўца. Гэтае пачуцьцё – частка савецкае спадчыны. Тых часоў, калі людзей ня толькі адварнулі ад царквы, але й прывучылі саромеца рэлігійнасці як праявы слабасці харектару, недалёкасці. Здаецца, апошняя 20 гадоў павінны былі зъмяніць ситуацыю, зъявілася новае пакаленіне, якое не выхоўвалася ў атэістычным духу, але гісторию ня зъменіш. Антырэлігійная пропаганда, зынішчэнне царкоўных інстытутаў, дыскрэдытацыя рэлігіі, адмаўленыне яе ролі ў жыцьці грамадзтва – усё тое, што адбывалася дзесяткі гадоў назад, упłyвае на нашую сьвядомасць і зараз.

У касьцёл прыходзіць шмат моладзі, але калі спытаць сярэднестатыстычнага беларуса на вуліцы, якія ў яго асацыяцыі са словам “імша”, ён абавязкова што-небудзь скажа пра “бабулек у хустках”. Для таго, каб перамагчы гэты стэрэатып, патрэбна вялікая праца: у свой час быў зъняты цэлы культурны пласт, на аднаўленыне якога спатрэбяцца высілкі як мінімум аднаго пакаленія. Колькі з нас добра арыентуецца ў календары касьцёль-

ных сьвятаў? А ведае дакладна сутнасць абраадаў? А каму з нас знаёмыя ўсе касьцёльныя тэрміны? Тады, у такім выпадку, хто навучыць гэтаму нашых дзяцей? Ксёндз ці катэхэтка? І такая пазыцыя таксама, між іншым, атрыманая намі ў спадчыну: савецкая дзяржава ставіла пад сумнёў бацькоўскі аўтарытэт і адначасова брала на сябе функцыі выхавацеля. Сям'я і яе каштоўнасці пасля касьцёла была другой мэтай для, мякка кажучы, сацыяльных эксперыменту.

Зрабіць усіх аднолькавымі, падобнымі адзін да аднаго, а значыць, шчаслівымі – вось якія “шляхетныя” мэты былі ў адэптаў камунізму. Для гэтага патрэбна было зънішчэнне ўсяго старога: каштоўнасцяў, ладу жыцьця, звычаяў. Зараз

трывае эпоха аднаўлення. Калі разваліўся Савецкі Саюз, захаднія экспэрты падлічылі, колькі спатрэбіцца часу, каб пабудаваць новае грамадства. На зъмененіне дзяржаўных інстытутаў (парлямент, ворганы самакіравання) прадугледжвалася 7 гадоў, а на зъяўленіне новай грамадзкой сьвядомасці – 70.

Многае у сёньняшній Беларусі ня можа не радаваць: выдаюцца часопісы, без пераследванняў адпраўляюцца службы і вучацца дзеці ў нядзельных школах, студэнты атрымліваюць тэалігічную адукацыю. Зразумела, што вынікі ўсяго гэтага мы ўбычым праз дзесяцігодзідзі. Але адныя толькі “афіцыйныя” заходы ня будуть дастатковымі.

Працяг на 2 стар.

Цяжкая спадчына атэізму

Больш за тое, яны ня будуць мець сэнсу без зангажаванасці кожнага з нас. Сацыялягічныя дасыледваныні паказваюць, што большасць людзей прыходзіць у царкву ці касыцёл для сучышэння, каб “заручыцца падтрымкай” альбо выкананць рытуал (паставіць сьвечку і г.д.) Але гэта толькі невялікая частка таго, што можа зрабіць вернік для Бога, для касыцёла, для сябе. Бе ў такім выпадку рэлігія, насамрэч, абмяжоўваецца да кульставых паводзінаў. У такім выпадку цяжка бывае адказаць на пытаныне “Навошта ты ходзіш у касыцёл?”, “Для галачкі”?

Няправільным было б усе сучасныя рэлігійныя праблемы тлумачыць “са-вецкім мінулым” (захо-нія грамадзтвы таксама сутыкнуліся са своеасаблівым “крызісам веры”, хаця і ня ведалі “дыктатуры пралетарыяту”). І тым больш нельга выкарыстоўваць гэты факт як апраўданыне. Але і забыць пра яго, зрабіць выгляд, што ўсё прайшло і ня мае ніякага дачыненія да сёньняшніх дзён – не атрымаеца. Ці, хутчэй, не атрымаеца зъмяніць што-небудзь у сучаснасьці, калі ня будзе ўлічвацца вопыт мінулага.

Алена СЫСОЙ

Касыцёл памятае пра Чарнобыль

Дваццаць два гады таму на атамнай электрастанцыі ў Чарнобылі, што ва Украіне, адбыўся выбух ядзернага рэактара. 70 адсоткаў радыёнуклідаў выпала тады на тэрыторыю Беларусі. Для многіх людзей гэтая атамная катастрофа стала катастрофай жыцьцёвай...

З нагоды гадавіны аварыі на Чарнобыльскай АЭС вечарам 26 красавіка ў Менскай архікатэдры сівятую імшчу ў інтэнцыі ўсіх ахвяраў катастрофы цэлебраваў Мітрапаліт Тадэвуш Кандрусеўіч. У сваёй гаміліі ён зазначыў маральны аспект праблемы: самым страшным у той час было замоўчваныне аварыі. Толькі празь некалькі дзён грамадзтва даведалася пра тэхнагенную катастрофу і таму, проста ня мела магчымасці своечасова дапамагчы пацярпелым. “Сёнь-

ня наступіў час кампэнсаваць гэты недахоп дапамогі. Важна штодня вучыцца дапамагаць адзін аднаму, быць салідарнымі з ахвярамі катастрофы” – сказаў Мітрапаліт.

“Сёньня вядуцца размовы пра будаўніцтва ў Беларусі атамнай электрастанцыі. Гэта зразумела, бо сёньняшні съвет патрабуе ўсё больш і больш энэргіі, а атамныя тэхналёгіі здольныя нас ёю забяспечыць. Разам з тым, мы павінны моцна маліцца за распрацоўшчыкаў і выканальнікаў падобных праектаў – за іх адказнасць, за тое каб ад іх рашэнняў больш ніколі не цярпелі людзі,” – падкрэсліў Мітрапаліт.

Скончылася Сівятая імшча ўшанаваньнем памяці загінуўшых ад наступстваў

аварыі на ЧАЭС супольнай малітвой “Анёл Панскі”.

Напрыканцы арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусеўіч павіншаваў братоў у Хрысьце, праваслаўных вернікаў, з радасным съятам Уваскрасеньня Хрыста.

Ільля ЛАПАТО
(Паводле Catholic.by)

Здрада ў сям'і

Так, як съмяротныя грахі забіваюць крыніцу любові ў чалавечай душы, так і здрада ў шлюбе, у супраўдным жыцьці, у нашай рэчаіснасьці, забівае любоў ў сям'і. Сям'я – самая блізкія, самая родныя людзі, да якіх ставяцца зь пяшчтотай і адказнасьцю – самае першае ў жыцьці кожнага. Менавіта зь любові да бліжніх вырастает любоў да ўсіх людзей, і дзеці нашыя вучацца гэтаму ад бацькоў, ад іх любові да дзетак і адзін да аднаго. Таму, калі такія адносіны зьняважаныя, вельмі цяжка навучыцца любіць увогуле.

Сям'я – гэта, сапраўды, аснова і грамадства, і касыёлу. І цяжка не згадзіцца, што здрада ў сям'і вядзе да зынішчэння ўсяго съвятога, усяго добра і значнага, недарма гэта можа стаць і прычынай да разводу. Калі муж ці жонка аступаюцца і праяўляюць нявернасць, другі чалавек ужо ня можа давяраць, ня верыць у каханье, байца ўвесел час, што такое можа паўтарыцца зноў. Да здрайцы не мажліва ставіцца проста, не атрымоўваецца быць зь ім цалкам шчырым. А які гэта боль, якую ўнутранную пустату адчувае пакрыўджаны, якое расчараўанне. Гэта можа паўплываць і на стаўленыне яго да съвету, і на давер людзям увогуле. Здрада атручвае ўсе стасункі, таму для сям'і гэтая хвароба можа стаць съмяротнай.

І зразумела, калі няма даведу паміж людзьмі, яшчэ цяжэ становіцца захаваць сям'ю, выратаваць яе. Муж і жонка становяцца ўжо ня разам, а супраць адзін аднаго, таму іх еднасць і падтрымка ўжо не дапамагае пераносіць усе цяжкасці. І як любая складаная сътуацыя, гэта звязана зь цяжкім маральнym выбарам. З аднаго боку, мы абвінавачаем чалавека, бо ён парушыў запаветы і не зъярог самае съвятое. А з другога – мы

мусім дараваць, як дараваў нам Пан, бо чалавек грэшны, і толькі дзякуючы Веры, Любові і Надзеі ён можа перамагчы грэх. Вядома, многа хто можа прывесці шмат аргументаў за і супраць. Навошта вымаганыні, цярпенне і дараваныне чалавеку, які не зрабіў нічога, каб абараніць і захаваць сваю сям'ю? Але, у

Злачынства супраць Любові

новішча.

Зразумела, калі кахаеш чалавека, любіш яго, хочацца дараваць яму і захаваць стасункі, але калі пачуцьці да яго вельмі моцныя, астрэй адчуваеца крыўда за здраду. Некаторыя кажуць, што чалавеку заўсёды трэба даваць другі шанец, але ніколі – трэці. Але, правіла гэтае

любой сътуацыі адказнасць трэба браць на сябе, і думаць, што ад нас залежыць, ці дараваць яму, падтрымаць яго і разам перажыць гэтае. Зразумела, што такія адказныя думкі прыходзяць не адразу, бо першапачатковая жаль, смутак і крыўда перашкаджаюць глядзець на рэчы цъявроза і забіраюць усе маральнія сілы. Але ў пэўны момант выбар гэты паўстае, і зрабіць яго таксама вялікі высліак, вялікая адказнасць, звязаная з пастаянным сумневам, болем, адзінотай. У выбары гэтым ужо нельга абаперціся на самага бліzkага і самага раднога чалавека, няма з кім парадзіцца, з кім падзяліць гэты цяжкар. І таксама няма агульных, простых рацэптаў на тое, як выходзіць з такога ста-

не можа быць універсальным, бо сам Бог казаў нам прабачаць 77 разоў. Трэба вырашыць для сябе, ці можна дараваць здраду гэтому чалавеку, ці ёсьць маральнія сілы для гэтага. Ня трэба съпяшацца з вырашэннем, але трэба маліцца, паспавядыцца, паслушаць сваю душу. І калі сапраўды ёсьць намер, трэба дараваць. Але ў гэтай сътуацыі рапшэнне трэба прымакь усё роўна разам. Каб захаваць сям'ю, трэба пастарацца быць шчырымі адзін з адным, і каб у абодвух было жаданыне выправіць тое, што адбылося. Нельга ставіць ультыматумы адно аднаму, але трэба дагаварыцца, дамовіцца паміж сабой.

Працяг на 5 стар.

Квінт Сэптымій Фларэнс Тэртуліян

Квінт Сэптымій Фларэнс Тэртуліян – адзін з найвіднайшых раннехрысьціянскіх пісьменнікаў і тэолягаў. Ён нарадзіўся ў Карфагене каля 155 года, у сям'і праконсульскага цэнтурыёна. Пераехаў у Рым, дзе пасъля вывучэння курса навук стаў адвакатам. Выхаваны у паганстве, у хрысьціянства перайшоў толькі ва ўзросце 35 год, і прыняў сан. Але адвакацкай практикі ён не пакідаў. Зразумела, у юрыспрудэнцыі ў тых часах выхоўваліся найлепшыя рытараты, здольныя да перакананьня і да беззаганнай логікі. Ягоныя палемічныя і тэалагічныя трактаты адразыніваліся прыгожым літаратурным стылем, гэта дапаўнялася таксама яскравым тэмпраментам, таму працы ягоныя распаўсюдзіліся па ўсюму лацінскаму сьвету. Тэртуліян лічыўся самым папулярным пісьменнікам сваіх часоў.

Ягонаму пяру належалі такія творы, як “Апагетык”, “Да паганцаў”, а таксама ён распрацоўваў тэму хрысьціянскай маралі ў трактатах “Аб ідалапаклонстве”, “Аб жаночым убранстве” “Да жонкі” і шмат іншых. Налічваюць каля 40 ягоных вядомых твораў, зь якіх захаваўся 31.

Каля 207 г. суровы рыгарызм прывёў яго ў малаазійскую секту аскетычных мантаністаў, якая пыталася аднавіць звычаі ранненехрысьціянскіх супольнасцяў. Хутка ён заснаваў сваю супольнасць, якая праіснавала каля 100 год пасъля ягонае смерці.

Але аўтарытэт ягоны ня быў згублены для Касцёла. Асноўным, з чаго зыходзіў Тэртуліян у разуменіі адносінаў філязофіі і хрысьціянскай рэлігіі сталі слова Апостала Паўла “Мудрасць съвету ёсьць ягоная безразважнасць перад Богам” і “Бог абраў неразумных съвету, каб зъняважыць разумных”. З

ягона га пункту гледжаныня, усе антычныя філёзафы, якія пытаюцца даведацца пра съвет па-за межамі Божага Адкрыцця, аба-

веры над разумам, у трактаце “Пра цела Хрыстова”, ён піша: “Я не знаходжу лепшай падставы да пасрамлення сябе, чым, занядбаючы сорам, быць съята безсарамным і шчасліва безразважным. Сын Божы быў укрыжаваны: я гэтага не саромлюся, таму што як быццам трэба было сароміцца. Сын Божы памёр: належыць гэтаму верыць, таму што разум мой абураны гэтым. Ен устаў з гроба, у якім быў пакладзены: і гэта верная справа, таму што падаецца немажлівай”. Гэтыя слова далей перафразаваліся ў знакамітае “Веру, бо абсурдна”.

Ня гледзячы на поўнае непрыняцце антычнай філязофіі, аўтар не пазыбегнуў ейнага ўплыву ў некаторых сваіх разуменіях палажэння хрысьціянскай веры. Так, цалкам адмаўляючы матэрыйальнасць Бога, бо Бог ёсьць Дух, ён усё ж такі кажа пра цялеснасць са-маго Бога. Цялеснасць гэтая нематэрыйальная, але ж адрозніваецца ад чыстага духа. Так і чалавечая душа, хоць і адрозніваецца ад чалавечага цела, усё ж валодае некаторай цялеснасцю. На думку філёзафа, душа была паселеная Богам у Адаме і Еве, а потым пачала перадаваца з пакаленія ў пакаленіне пры дапамозе семені, захоўваючы ў сабе як вобраз Бога, так і першавародны грэх прабацькоў чалавечства.

Тэртуліян упершыню выразіў канцепцыю Троіцы ў тэалёгіі. Ягоныя думкі адрозніваліся рыгарызмам і аскетызмам. Ягоныя разважаныні пра адносіны паміж верай і разумам паўплывалі на ўсю пазнейшую эўрапейскую філязофію.

Памёр Тэртуліян пасъля 220 года ў Карфагене.

Алена АРЦЁМЕНКА

праочыся на магчымасці чалавечага разуму, павінны строга асуджацца. Усе яны, суетныя і спрэчлівые, занятыя ня тымі пытаньнямі, якімі трэба. Яны ня ведаюць ісціны, бо яны яе не шукаюць.

Платона, Арыстоцеля, Эпікура, Геракліта і іншых мысліўцаў старажытнасці ён лічыць “патрыярхамі ерэтыкоў”. Судносна, усе, хто шукаюць ісціну на шляхах, прапанаваных антычнай філязофіяй, трапляюць ва ўладу да д'ябла.

Тэртуліян прыходзіць да адназначнай высновы пра тое, што моц чалавечага разуму павінна падпараdkоўвацца веры, што менавіта вера дае чалавеку магчымасць прыйсці да ісціннага пазнання. Болей таго, нават рэлігіяне безумства вышэйшае за чалавечую мудрасць. “Ня можаш быць сапраўды мудрым, - піша Тэртуліян, - калі не пакажашся безразважным у вачох съвету, калі верыш таму, што съвет называе безразважнасцю ў Богу”.

Развіваючы ідэі перавагі

Цыкль „Аповяды пра Апосталаў” - аўтарская рубрыка Аляксандра Царкоўскага

Святы Апостал Барталамей

Святое Пісанье мала кажа аб апостале Барталамею. Святы апостал Барталамей, адзін з дванаццаці вучняў Хрыста, нарадзіўся ў горадзе Каны. Эвангеліст Ян ня піша ў сваіх тэкстах пра Барталамея, згадваючы аб Нафанаіле, аб якім, у сваю чаргу, нічога ня кажуць іншыя эвангелісты. З гэтага можна выказаць здагадку, што Барталамей і Нафанаіл - адна асона (гэтага меркавання прытрымваўся і Ян Залатавусны).

Пасля спасланьня Святога Духу ў дзень Сёмухі славіць Бога і прапаведаваць Эвангельле Барталамей разам з апосталам Піліпам адправіўся ў Малую Азію, Месапатамію, Парфію (Пэрсія) і Індыю. Праходзячы гарады Сірыі і Мізыі, яны выпрабавалі мноства пакут: іх білі камяніямі, саджалі ў вязніцы.

Працяг.
Пачатак на 3 стар.

Дамовіща, таму што з двух бакоў захаваныне і выратаванье сям'і будзе вымагаць вялікіх выслікаў. Калі ужо даруеш чалавеку, то лепей вырашыць для сабе, што ня трэба ўспамінаць яму гэту памылку пры кожнай спрэчцы. Калі чалавек будзе чуць гэтае ад вас зноў і зноў, ён ня зможа паверыць, што вы яму даравалі, і быўшы стасункі не ўсталююцца. Сапрэуды, гэта вельмі цяжка, але дзеля сям'і можна і патрываць. Бон прабачаць - гэта наш хрысьціянскі абавязак.

Калі мы прымаем шлюб, мы на ўсё жыццё бярэм на сябе адказнасць за другога чалавека, і гэта адказнасць – аснова любові. Але калі для аднаго другі

У адным з паселішчаў яны сустрэліся з апостолам Янам Багасловам і разам адправіліся ў Фрыгію. Барталамей перавёў з габрэйскай на мясцовыя мовы Эвангельле ад Мацея, і навярнуў да Хрыста шматлікіх язычнікаў. Наведаў таксама Вялікую Армению, дзе стварыў шматлікія цуды і вылечыў апантаную нячысцікам дачку цара Палімнія.

У старажытнасці паміж Індыяй і Албаніяй былі цесныя рэлігійныя і гандлёвыя сувязі. Першым чынам, гэта было выкліканы распаўсюджваньнем вучэння Заратуштры. Глыбокая пашана вяроўнаму бажасці зораастрызму Ахура-Маздзе выяўлялася ў глыбокай пашане агню. Таму зораастрыйцаў завучы вогнепаклоннікамі. Можна выказаць здагадку, што святы апостал Барталамей меў зада-

чу значна складаней, чым іншыя апосталы: ён прапаведваў Эвангельле не палітэістычнаму паганскаму народу, а манатэістычнаму, зораастрыйскому, што было, вядома, вельмі цяжка.

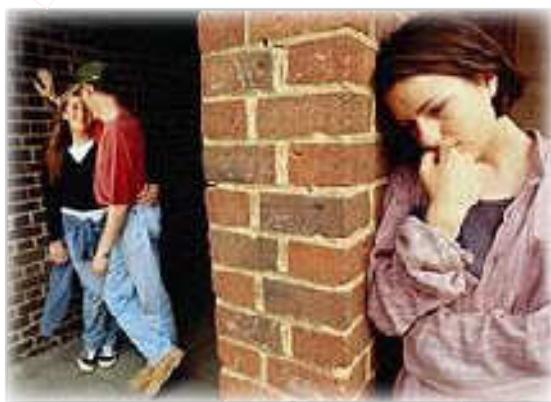
Сярод літаратурных апавяданьняў аб апостале найболей яркім застаецца „Запал апостала Барталамея”, якія адносяцца прыблізна да V ст. н. э. Існуюць тэксты на лацінскай, грэцкай і армянскай мовах. Гэты твор уяўляе сабой аўтарскі парафраз на дзеі святога апостала. З асноўных тэм можна вылучыць: даследаваныне марыялягічнай проблемы і съцвярдженыне Хрыста як Цара жыцця. Прывядзем невялікі ўрывак з „Запалу”:

„ - Да хто ж ён, гэты Барталамей?

Працяг на 6 стар.

Здрада ў сям'і

становіца цалкам абыякавы, што нават можа проносіць такі боль, то, сапрэуды, можа быць, любоў сямейная загінула і не-

магчыма вярнуць яе, каб сям'я выпаўняла сваё прызначэнне.

Вядома, апісаць словамі, што творыща ў душы таго, каму здрадзілі, проста немагчыма.

Гэта можа сапсаваць усё жыццё, і ня толькі двум людзям, але і іх дзесяцям, якія будуць расыці у сям'і без любові, якія ня будуць

лічыць вернасць у шлюбе сваім абавязкам, па прыкладу бацькоў, якія не адчуваюць радасці любові ў сям'і і ня змогуць прынесці яе да сваіх сем'яў. Здрада пракрэслівае многае святое і съветлае, і ў стасунках, і ў душы кожнага. Гэта страшна, і гэта трэба ўсьведамляць. Як сябе поводзіць, калі табе здрадзілі, пароіць проста немагчыма. Але можна зразумець, што напэўна, ня

гледзячы ні на што, дапускаць гэтага нельга.

Алена АРЦЁМЕНКА

Съяты Апостал Барталамей

Сябар ён Бога Ўсемагутнага і для таго прыйшоў сюды, у краіну гэтую, каб усе куміры зрынуць, якіх індыцы ўшаноўваюць.

Кажуць яму ідалапаклоньнікі:

- Назаві нам прыкметы яго, бо інакш сярод шматлікіх тысячаў людзей апазнаць месца яго ня ў сілах.

І сказаў дэман у адказ:

- Валасы на галаве чорныя і кучараўыя, цела съветлае, вочы вялікія, нос роўны і прамы, вуши валасамі прычыненныя, барада густая, зь лёгкай сівізной; посташцю стройны, ростам не вылучаецца ні высокім, ні малым; апрануты ў белы, падбіты пурпурам калобій, апрануты ў белы палій, у кожным куце якога гема пурпурная маецца. Ужо дваццаць шэсць гадоў не брудзяцца і зусім не трухлеюць адзежы ягоныя. Гэтак жа і сандалі, хоць і носіць ён іх дваццаць шэсць гадоў, зусім не трухлеюць. Сто разоў на дню і сто разоў унаучы моліцца на каленах ён Богу. Голос ягоны, нібы труба, моцны. Ходзяць зь ім анёлы Божыя, і каб галадаў ён або стамляўся - не дапушчаюць. Аблічча і дух яго заўсёды нязменныя, усё прадбачыць, усё ведае, на любой мове любога народа кажа і думае. Вось і абыт, што спыталі вы, і які адказ на гэта я даю, ужо ведае ён, бо служаць яму анёлы Божыя і абыт яго апавяшчаюць. І калі станеце вы шукаць яго, калі пажадае - явіць сябе вам, а калі не захоча - угледзець яго ня зможа-

це. І замаўляю я вас: як знайдзенце яго, умаліце, каб не прыходзіў ён сюды і каб анёлы, зь ім якія прысутнічаюць, не рабілі са мною таго, што зрабілі яны з калегам майм Астаротам.

І сказаўшы так, дэман змоўк".

ночы ня меў.

Каля 70-х гг. паганская жрацы арганізавалі расправу са съятым апосталам, і пакаралі съмерцю яго ў горадзе Альбане (сённяшні Баку), укрыжаваўшы яго ўніз галавой. Аднак і паміраючы, верны вучэнью

Хрыста, Барталамей прарапавадаў Эвангельле. Тады з апостала злупілі скuru і адсеклі галаву. Такой жорсткай съмерцю памёр вучань Хрыста.

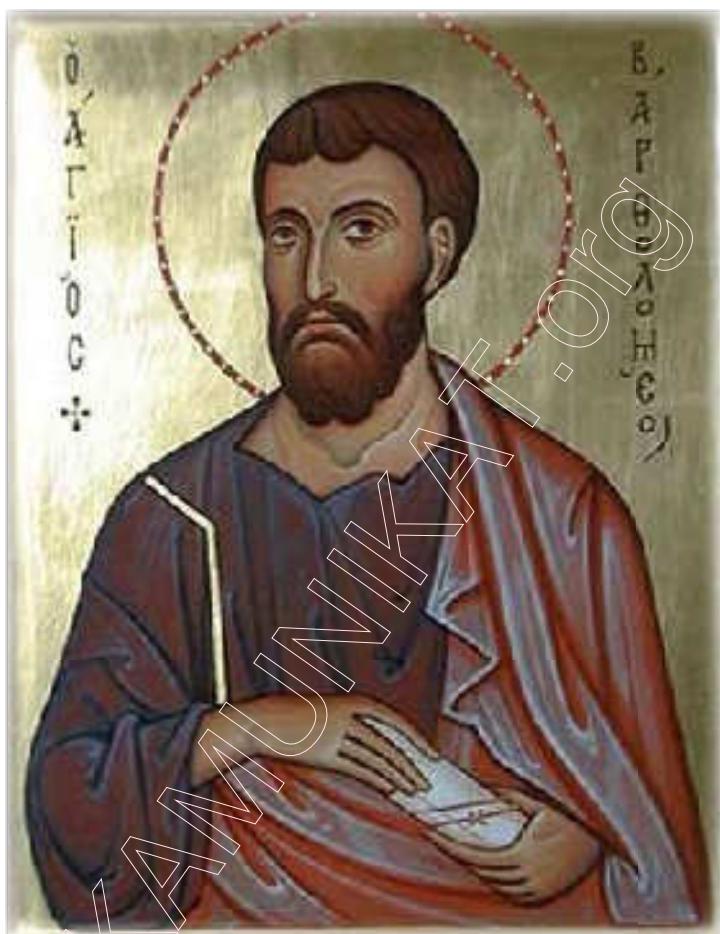
„Шчасцілывыя вы, калі ненавідзяць вас людзі, і калі адлучаць вас, і будуць зневажаць, і прянясуць імя вашае, як ганебнае, за Сына Чалавечага” (пар. Лк 6, 22).

Некаторыя крыніцы паведамляюць, што „вернікі паклалі яго рэшткі ў алавянную раку і пахавалі. Каля 508 г. съятыя мошчы апостала Барталамея перанесены ў Мэсапатамію, у горад Дарункі. Калі горад захапілі персы, хрысьціяне ўзялі мошчы съявитага апостала і выдаліліся на бераг Чорнага

мора. Іх наганялі ворагі, і яны апусыцілі раку ў мора. Сілаю Божай рака з рэшткамі съявитага апостала цудоўна прыплыла да выспы Лапару. У IX ст. съятыя мошчы былі перанесены ў горад Бэневэнт, а ў X ст. частка зь іх была перанесеная ў Рым”.

Надолю апостала Барталамея выпала шмат пакутаў і цяжкасцяў. Аднак ён аддана служыў Хрысту да самой съмерці, яўляючы сабой прыклад праўдзівага служэння Богу.

Аляксандар ЦАРКОЎСКІ

Nowość!

PATER NOSTER

Teraz PATER NOSTER w języku polskim!

Drodzy czytelnicy! Od tego numeru wprowadzamy jedną stronę w języku polskim. Bardzo dużo naszych czytelników chcieli właśnie widzieć kopię naszej gazety w języku polskim. Niestety, nie mamy na razie możliwości do zrealizowania takiego projektu. Więc z tego powodu zaczynamy od jedynej strony i mamy nadzieję, że w najbliższym czasie będzie to oddzielny dodatek chociażby na 4 stronach A4. Nie będzie to zwykłe tłumaczenie artykułów z wersji białoruskiej, ale całkiem odrębne materiały, pisane przez naszych dziennikarzy ale również przez naszych kolegów z Polski. Czy uda nam się to - naprawdę zależy od

was. Potrzebujemy osób, którzy biegły posługują się językiem polskim na piśmie oraz potrafią pisać materiały na tematy religijno-kulturalno-społeczne.Więcej informacji można uzyskać poprzez e-mail redakcji, który jest podany na 8 stronie gazetki. Artykuły również można przesyłać pocztą na adres redakcji. Dzięki waszemu wsparciu (jak modlitwą, tak i finansowo) w najbliższym czasie mamy nadzieję zobaczyć większy PATER NOSTER po polsku. Z góry bardzo dziękujemy i liczymy na współpracę! Szczęść Boże!

Aliaksandr KARTSEL, redaktor naczelny.

Podróż apostolska Benedykta XVI w USA

Ojciec Święty odwiedził wspólnotę katolicką w USA. Spotkał się z episkopatem, z duchowieństwem i zakonnikami, z seminarzystami i młodzieżą, celebrował Msza dla ogólnouwiernych w Waszyngtonie i Nowym Jorku. Ważne było podjęcie bolesnych tematów nadużyć seksualnych ze strony duchowieństwa, spotkanie z ich ofiarami i oczyszczające spojrzenie w przyszłość. Papieska pielgrzymka miała też jednak wiele innych wymiarów.

Wyraźnie były obecne aspekty dialogu. Na płaszczyźnie międzyreligijnej można wskazać spotkanie w Centrum Jana Pawła II czy odwiedziny synagogi w Nowym Jorku tuż przed świętym Paschy. W duchu ekumenizmu wspomnijmy modlitwę z przedstawicielami 10 wyznań chrześcijańskich w nowojorskim kościele św. Józefa. W nurt dialogu wpisała się również wizyta na Katolickim Uniwersytecie Ameryki w Waszyngtonie, z refleksją nad tożsamością szkół katolickich i posługą prawdy.

Niezwykle ważnym elementem dialogu ze światem była przede wszystkim wizyta w siedzibie Organizacji Narodów

Zjednoczonych, jeden z głównych celów tej podróży. Przed całym zgromadzeniem ogólnym Papież mówił o zadaniach organizacji i miejscu, jakiego wypełnianiu ma Kościół. Przeprowadził tam serię osobistych rozmów z sekretarzem generalnym, przewodniczącymi

wymiar polityczny i społeczny. Wspomnijmy prywatne powitanie przez prezydenta George'a Busha na lotnisku i niezwykle ciepłe przyjęcie w Białym Domu. Amerykańskie serca głęboko poruszyła modlitwa w miejscu zamachu z 11 września. Nie bez znaczenia jest również papieskie uznanie dla hojności Amerykanów, wyrażone na spotkaniu z przedstawicielami pięciu największych organizacji charytatywnych tego kraju.

Wszystkie aspekty tej wizyty w jedno połączyła atmosfera święta. To właśnie w USA Benedykt XVI obchodził swoje 81. urodziny i 3. rocznicę wyboru na Stolicę Piotrową. Swą obecnością uświetnił obchody dwóch wieków struktur kościelnych wschodniego wybrzeża kraju.

Gdy Papież opuścił Stany Zjednoczone, program podróży całkowicie został zrealizowany. Równocześnie rozpoczął się drugi etap: dojrzewania słowa w konfrontacji z programem, który w USA pozostawił zarówno Kościowi, społeczeństwu, jak i światu.

J. Polak SJ, Nowy Jork
© Radio Watykańskie

Zgromadzenia Ogólnego i Rady Bezpieczeństwa, spotkał się wreszcie z pracownikami ONZ. W 60. rocznicę Powszechniej Deklaracji Praw Człowieka wskazał konieczność troski o pokój, sprawiedliwość, godność osoby, o współpracę i właściwą wizję osoby.

Wizyta w USA miała także

Травень 2008

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацьв.	Пятн.	Суб.
				свв. 1 Юзафа рамесыніка	2 НПМ 3 Каралевы Польшчы	
4 <u>Унеба- уіцьсце Пана</u>	5	6	7	свв. 8 Стані- слава	9	10
11 <u>Спаслінне Святога Духа</u>	НПМ 12 Маці Касьцёла	НПМ 13 Фацымскай	14	15 свв. 16 Андрэя Баболі	17	
18 <u>Святы Тройца</u>	19	20	21	Божая Цела	23 НПМ 24 Успамога Хрысціянаў	
25 <u>8-я звычайная</u>	26	27	28	29 Найсьв. Сэрна Езуа	30 Беззаган- нага Сэрца НПМ	31

Рэлігійныя дзеячы супраць легалізацыі абортаў

Рэзалюцыяй ПАСЭ прадугледжана ўвядзенне абавязковага сексуальнага выхаваньня ў школах і іншых навучальных установах, «каб пазыбегнуць непажаданай цяжарнасці». Таксама была ўнесена прапанова павялічыць бюджетнае асігнаваньне на выраб і рэкламу кантрацептыўных сродкаў.

«Рэзалюцыя, прынятая ПАСЭ, сведчыць пра аднабаковасць поглядаў яе аўтараў. Яны заклікаюць паважаць права жанчыны на распараджэньне сваім целам, але ў той жа час цалкам не ўлічваюць фундамэнтальная права на жыццё чалавечай істоты ва ўлоньні маці», — заявіў сакратар па ўзаемадносінах Царквы і таварыства Маскоўскага патрыярхату святар Рыгор Рабых.

Каталіцкі экспер特 у галіне маральнай тэалёгіі святар Сяргей Ніколенка назваў новы дакумент ПАСЭ «аднабаковым і катэгарычна непрымальным з пункту гледжання каталіцкага веравучэння». У Катэхізісе Каталіцкага Касьцёла выразна падкрэсліваецца, што «права на жыццё кожнага чалавека ад зачатыця да съмерці» павінна быць прызнана палітычнымі ўладамі і замацавана заканадаўчымі ворганамі.

Арцыбікуп Тадэвуш Кандрусеўіч таксама асудзіў новую рэзалюцыю ПАСЭ.

Паводле матэр'ялаў інфармацыйных агенцый.

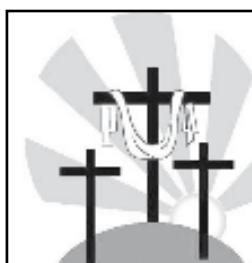
**Беларуская
Інтэрнэт-Бібліятэка**
КАМУНИКАТ
www.kamunikat.org

Шаноўныя чытачы! Новыя нумары газэты „PATER NOSTER”, а таксама архіў старых нумараў і розныя іншыя выданыні (брашуры, малітоўнікі і г.д.), выдадзеныя Выдавецкім Цэнтрам „PATER NOSTER” даступныя ў электронным выглядзе на старонцы беларускай Інтэрнэт-Бібліятэкі КАМУНИКАТ:

www.kamunikat.org

Газэты ў фармаце .pdf можна знайсці ў раздзеле “Часопісы”, а кніжкі і брашуры - у раздзеле “Кнігі/рэлігія”. Апроч нашых выданыньяў, бібліятэка ўтрымлівае разнастайныя кнігі, газэты і часопісы.

Заахвочваем да карыстаньня з матэрыялаў бібліятэкі!

PATER NOSTER

газета ствараецца хрысціянскай моладзьдзю

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёменка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піянераў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца з 1 ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.

штогодныя бюллетэні параграфі
святога Казіміра ў Жлобіне